

Cuprins:

**Din comorile ortodoxiei: Slăvitul Praznic al Înălțării Mântuitorului Hristos
Predică la Sărbătoarea Înălțării Domnului
Din viața parohiei**

DIN COMORILE ORTODOXIEI PAȘTELE – ORIGINEA SĂRBĂTORII

Inaltarea Domnului este praznuita la 40 de zile dupa Inviere, in Joia din saptamana a VI-a, dupa Pasti. Este cunoscuta in popor si sub denumirea de Ispas. In aceasta zi crestinii se saluta cu "Hristos S-a inaltat!" si "Adevarat S-a inaltat!". IPS Bartolomeu Anania afirma ca noi folosim acest salut fie din nestiinta, fie din exces de evlavie, deoarece el nu este atestat de Biserica. Si afirma ca noi sarbatorim Pastile cu asertiunea "Hristos a inviat!", la care ni se raspunde cu confirmarea "Adevarat, a inviat!", pentru ca Invierea nu a avut martori, ea a fost receptata cu indoieli si necredinta. In vreme ce Inaltarea Domnului a avut martori, ea a fost o despartire izvoritoare de lumina, deoarece ucenicii s-au intors in Ierusalim "cu bucurie mare". Din acest motiv in cartile noastre de slujba nu exista o salutare similara cu aceea de la Sfintele Pasti.

Hristos S-a inaltat la cer de pe Muntele Maslinilor, in vazul Apostolilor si a doi ingeri. Ingerii le-au vorbit ucenicilor despre a doua venire a lui Hristos, ca acestia sa nu se lase coplesiti de durerea despartirii.

Din Sfanta Scriptura aflam ca Mantuitorul Si-a ridicat mainile, binecuvantandu-i pe ucenici, iar pe cand ii binecuvanta S-a inaltat la cer (Luca 24, 51), in timp ce un nor L-a facut nevazut pentru ochii lor (F.A. 1,9). Adeseori Dumnezeu le-a vorbit oamenilor din nor, fenomen prin care se manifesta energiile divine, menite sa reveleze prezenta Divinitatii, dar sa o si ascunda.

Inaltarea Domnului sarbatorita in vechime odata cu Rusaliile

Cea mai veche mentiune despre sarbatoarea Inaltarii Domnului o gasim la Eusebiu din Cezareea, in lucrarea "Despre sarbatoarea Pastilor", compusa in anul 332. Din aceasta lucrare reiese ca Inaltarea Domnului era sarbatorita in acea vreme odata cu Rusaliile, la 50 de zile de la Invierea lui Hristos. Spre sfarsitul secolului al IV-lea, inceputul secolului V, sarbatoarea Inaltarii s-a despartit de cea a Pogorarii Sfântului Duh (Rusaliile), fiind praznuita in a 40-a zi dupa Inviere, data care va ramane stabilita pentru totdeauna in calendarul bisericesc.

Inaltarea Domnului - deplina indumnezeire a firii umane asumate

Inaltarea lui Hristos intru slava si sederea Sa de-a dreapta Tatalui este chipul deplinei indumnezeiri a umanitatii Lui. Prin toate actele Sale, intrupare, moarte, inviere El a indumnezeit treptat firea omeneasca pe care a asumat-o, dar prin Inaltare a transfigurat-o pe deplin. Datorita transfigurarii supreme a trupului Sau, Hristos poate deveni interior celor care cred in El. Inaltarea Domnului nu inseamna retragerea Sa din creatie, pentru ca El continua sa fie prezent si lucrator prin Sfântul Duh.

Hristos Domnul - Lumina Cea Adevărată MAI – 2014

<http://biserica-soborul maicii domnului crestin ortodox.ro>

Revistă Ortodoxă Editată de Parohia „Soborul Maicii Domnului si Sfantul Nicodim de la Tismana”

STR. VASILE GOLDIS NR.1

Inaltarea cu trupul la cer este o marturie a faptului ca omul a fost creat pentru vesnicie, caci Fiul nu Se infatiseaza Tatalui numai ca Dumnezeu, ci si ca Om.

Hristos prin Inaltarea Sa, nu arata doar unde trebuie sa ajunga omul, ci se face cale si putere, ca omul sa ajunga la aceasta stare. El sade pe tronul dumnezeiesc al slavei, dar si locuieste in inima celor ce-L iubesc. Asa putem intelege paradoxul: Hristos este inaltat si in drum spre inaltare cu fiecare dintre noi.

Inaltarea Domnului - Ziua Eroilor

Prin hotararile Sfantului Sinod al Bisericii Ortodoxe Romane din anii 1999 si 2001, sarbatoarea Inaltarii Domnului a fost consacrata ca Zi a Eroilor si sarbatoare nationala bisericeasca. In aceasta zi, in toate bisericile din tara si strainatate se face pomenirea tuturor eroilor romani cazuti de-a lungul veacurilor pe toate campurile de lupta pentru credinta, libertate, dreptate si pentru apararea tarii si intregirea neamului.

Inaltarea Domnului in iconografie

In primul registru din icoana Inaltarii Domnului este reprezentat Mantuitorul intr-o mandorla, simbol al slavei dumnezeiesti. Sta asezat pe un curcubeu si binecuvinteaza cu mana dreapta, iar in stanga tine Sfanta Evanghelie.

In afara mandorlei sunt doi ingeri, care zboara cu bratele intinse, atingand cu mainile lor marginea exterioara a mandorlei. Ingerii sunt prezenti nu pentru a sustine mandorla, caci Hristos Se inalta prin propria putere dumnezeiasca, ci ca semn de cinstire.

Reprezentarea Domnului purtat de ingeri este si o icoana profetica a Celei de-a doua veniri, cand va avea loc sfarsitul chipului acestei lumi si judecata tuturor: "Barbati galileieni, de ce stati privind la cer? Acest Iisus care S-a inaltat de la voi la cer, astfel va si veni, precum L-ati vazut mergand la cer" (Fapte 1, 11).

In cel de-al doilea registru se afla Maica Domnului, care priveste in fata si are mainile inaltate in rugaciune. De o parte si de alta se afla Apostolii, iar langa Fecioara Maria stau Pavel in dreapta si Petru in stanga. In spatele Maicii Domnului sunt doi ingeri in vesminte albe, care tin in mana dreapta un toiag, iar cu stanga Il arata pe Hristos inaltandu-Se.

Chiar daca Sfanta Scriptura nu aminteste de prezenta Fecioarei la Inaltarea Domnului, ea este afirmata de cantarile Bisericii: "Bucura-te, Nascatoare de Dumnezeu, Maica lui Hristos Dumnezeu, ca vazand astazi pe Cel ce L-ai nascut inaltandu-Se de pe pamant, impreuna cu ingerii L-ai marit" (Cantarea a 9-a a canonului).

Desi nici Pavel nu a fost prezent la Inaltarea Domnului, El este reprezentat alaturi de ceilalti Apostoli in icoana Inaltarii. Motivul? Cu putin timp inainte de Inaltarea Sa, Hristos ii indemnase pe ucenicii Sai sa propovaduiasca pretutindeni Evanghelia, iar Pavel a fost "vas ales, ca sa poarte numele Meu inaintea neamurilor si a regilor si a fiilor lui Israel" (Fapte 9, 15).

Adrian Cocosila

Cuvânt la Înălțarea Domnului

„Deci, Domnul Iisus, după ce a grăit cu ei, S-a înălțat la cer și a șezut de-a dreapta lui Dumnezeu” (Marcu 16, 19)

Ce sărbătoare este astăzi? Este o sărbătoare înaltă și mare, care covârșește mintea omenească, și vrednică de marea bunătate a Aceluia ce a așezat-o, adică a lui Dumnezeu. Astăzi neamul omenesc iarăși s-a împăcat cu Dumnezeu. Astăzi vrăjmășia cea îndelungată s-a ridicat, războiul cel îndelungat s-a sfârșit. Astăzi s-a încheiat o minunată pace, care mai înainte niciodată nu se putea aștepta. Căci cine ar fi nădăjduit că Dumnezeu iarăși se va împăca cu oamenii? Nu pentru că Domnul era vrăjmaș al oamenilor, ci pentru că robul era ușuratic la minte; nu pentru că Stăpânul era aspru, ci pentru că robul era nemulțumit.

Voiești să știi cum noi am întărit asupra noastră pe acest Domn plin de dragoste și de prietenie? Este neapărat trebuitor să cunoaștem fondul vrăjmășiei de mai înainte, pentru ca atunci când vedem că noi, care eram vrăjmașii lui Dumnezeu, iarăși am fost cinstiți, să ne minunăm de dragostea Aceluia. Și să nu credeți că acea schimbare s-ar fi făcut în urma propriilor noastre merite, ci mai vârtos să nu încetați a recunoaște mărimea harului dumnezeiesc și de-a pururea să mulțumiți Lui pentru mărimea darurilor Sale.

Așadar, voiești să știi cum am întărit asupra noastră pe acest Domn iubitor de oameni, plin de dragoste, bun, care toate le-a întocmit spre binele nostru? Dumnezeu hotărâse odinioară a stârpi tot neamul nostru, și așa de tare Se mâniase asupra oamenilor, încât voia să-i stârpească împreună cu femeile, cu copiii, cu dobitoacele și cu tot pământul. El chiar spuse: „Voi pierde de peste tot pământul pe omul pe care l-am făcut! De la om până la dobitoc și de la târătoare până la păsările cerului, tot voi pierde, căci îmi pare rău că le-am făcut” (Facerea 6, 7). Dar nu omenirea în sine ura El, ci răutatea ei.

Și noi, care păream nevrednici de pământ, astăzi ne-am înălțat la cer. Noi, care nu eram vrednici de nici o cinste pe pământ, ne-am înălțat la împărăția cea de sus și am trecut peste ceruri și am ajuns la tronul cel dumnezeiesc; și acea natură, care fusese alungată din rai de către heruvimi, astăzi s-a ridicat mai presus de heruvimi. Dar cum s-a săvârșit această mare minune? Cum ne-am ridicat noi la această înălțime, noi care am mâniat pe Domnul și nu păream vrednici nici de pământ? Cum s-a înlăturat acel război? Cum s-a îmblânzit acea mânie? Cum? Căci aceasta este de mirare, că nu noi, ci El, Care cu dreptate Se mâniase pe noi, ne-a chemat la pace și a întemeiat pacea. Cum, El a fost atacat și El cheamă la pace? Negreșit, căci El este Dumnezeu și de aceea ne cheamă pe noi, ca un Părinte plin de dragoste.

Să vedem, cum se face aceasta? Mijlocitorul păcii este Fiul Aceluia Care ne cheamă la pace; nu un om, sau înger, sau arhanghel, ori vreun altul dintre slujitorii lui Dumnezeu, ci însuși Fiul lui Dumnezeu este mijlocitor. Și ce face Mijlocitorul? Ceea ce se cuvine mijlocitorului. Precum atunci când doi sunt învrăjbiți se pune între dânșii un al treilea și potolește mânia unuia și a altuia, așa a făcut și Hristos. Dumnezeu Se mâniase pe noi, și noi ne abătusem de la Dumnezeu, dar Hristos a intervenit între noi și a împăcat amândouă părțile. Dar cum S-a făcut El mijlocitor? Pedepsa pe care noi o meritam de la Tatăl, El a luat-o asupra Sa; din partea lui Dumnezeu El a suferit pedeapsa, din partea omenirii celei învrăjbite cu Dumnezeu – ocară.

Voiești să știi cum le-a luat pe amândouă asupra Sa? „Hristos, ne-a răscumpărat din blestemul legii, făcându-Se pentru noi blestem” (Galateni 3, 13). Acum vezi că El a răbdat pedeapsa cea pusă din partea lui Dumnezeu? Dar iată cum a luat asupra Sa și ocară ce vine de la oameni. Zice psalmistul: „Ocările celor ce Te

ocărașc pe Tine au căzut asupra mea” (Psalmul 68, 11). Așa a ridicat El vrăjmășia și n-a încetat a face și a suferi toate, până ce iarăși a împăcat cu Dumnezeu pe vrăjmașul lui Dumnezeu. Și ziua de astăzi este pricina acestor bunătăți.

El a luat pârga naturii noastre (adică natura omenească în a ei desăvârșire) și a dat-o iarăși Tatălui, făcând ca un lucrător de pământ care aduce lui Dumnezeu pârga roadelor, ca prin aceasta Dumnezeu să binecuvânteze tot câmpul. El a adus Tatălui pârga naturii omenești, și Tatăl a admirat jertfa, și pentru vrednicia Celui ce a adus jertfa, și pentru însăși curăția jertfei. Așa că Tatăl a luat-o cu mâinile Sale și a pus-o lângă Sine, zicând: „Șezi de-a dreapta Mea” (Psalmul 109, 1).

Dar cărei naturi a grăit Dumnezeu? Către natura cea omenească, ori către natura cea dumnezeiască a lui Hristos? Arătat este că aceleia căreia îi spusese odinioară: „Pământ ești și în pământ te vei întoarce” (Facerea 3, 19).

Nu era destul că natura omenească, prin Hristos, s-a ridicat la cer? Nu era destul că ea a ajuns în lăcașul îngerilor? Nu era, oare, această cinste negrăită? Însă ea a trecut mai presus de îngeri, s-a înălțat peste arhangheli, peste heruvimi și serafimi, și nu s-a oprit până ce a șezut pe tronul lui Dumnezeu. Socotește cât de jos stătea înaintea natura omenească și cât de sus s-a ridicat! Nu se putea să cadă mai jos decât căzuse omenirea, și nici mai sus nu putea a se ridica decât a ridicat-o Hristos. Căci natura omenească prin Hristos s-a ridicat la cer. Și ce însușiri avea această natură mai înainte?

Eu mă opresc bucuros la înjosirea naturii noastre, pentru ca să recunosc mai bine uimitoarea ei înălțare, prin bunătatea Domnului. Noi eram pulbere și cenușă. Dar cel puțin aceasta nu era urmare a vinovăției noastre, ci din cauza slăbiciunii naturii noastre, că oamenii se făcuseră mai fără de minte decât dobitoacele, după cum zice și psalmistul: „Alăturatu-s-a dobitoacelor celor fără de minte și s-a asemănat lor” (Psalmul 48, 12). A se asemăna cu dobitoacele cele fără de minte înseamnă a fi încă mai înjosit decât ele. Adică, la dobitoace, lipsa de minte este ceva natural, nevinovat, dar o ființă înzestrată cu minte a se pogorî până la lipsirea de minte, aici este vinovăția voinței. Așadar, oamenii au căzut mai jos decât dobitoacele, s-au făcut mai nemulțumitori, mai nebuni, mai vârtoși, mai înjosiți, mai nesimțitori decât pietrele.

Ce trebuie să zic? Cum să mă exprim? Această nevrednică omenire, cea mai fără de minte decât toate, s-a ridicat astăzi peste toate. Astăzi îngerii au văzut ceea ce de mult doreau să vadă. Astăzi arhangheli privesc cele pe care de mult așteptau să le vadă. Ei au văzut natura noastră strălucind de pe Tronul cel împărătesc, strălucind în slava și frumusețea cea nemuritoare. Căci acum, când natura omenească i-a covârșit cu cinstea, ei totuși se bucură, așa cum mai înainte jeleau înjosirea noastră. Deși heruvimii alungaseră omenirea din rai, totuși jeleau soarta ei.

Dacă oamenii simt compătimire pentru alții, cu atât mai mult îngerii au simțit compătimire pentru noi, căci ei sunt mai plini de iubire decât oamenii. De aceea se arată îngerii pretutindeni unde se vorbește despre reînălțarea omenirii, atât la Nașterea lui Hristos, cât și la învierea Sa din mormânt.

Astăzi, la Înălțarea Mântuitorului la cer, iată ce se zice în istoria Apostolilor despre îngeri: „... doi bărbați au stat înaintea lor în haine albe, care au și zis: Bărbați galileeni, ce stați căutând spre cer? Acest Iisus, care S-a înălțat de la voi la cer, așa va veni, precum L-ați văzut mergând la cer” (Fapte 1, 10-11).

Ascultați acum cu luare aminte. Pentru ce vorbesc ei așa? Nu aveau oare ucenicii ochi? Nu văzuseră ei înșiși ceea ce s-a petrecut? Nu spune evanghelistul că S-a înălțat înaintea ochilor lor? (Fapte 1, 9). Pentru ce, oare, s-au înfățișat atunci îngerii și le-au spus că El S-a înălțat la cer? Pentru două pricini:

Întâi, fiindcă ucenicii erau întristați pentru despărțirea de Hristos. Cum că ei în adevăr erau triști, aflăm din cuvintele Domnului: „Nimeni dintre voi nu mă întreabă: Unde Te duci? Ci, fiindcă v-am spus acestea, întristarea a umplut inima voastră” (Ioan 16, 5-6).

Când noi ne despărțim de prieteni și de rude, ne pare rău. Cum ar fi putut acum ucenicii să nu jelească și să nu simtă durerea, când vedeau că se desparte de dânsii Izbăvitorul lor, Dascălul și Sprijinitorul cel plin de dragoste, cel blând și bun? De aceea li s-au arătat îngerii; ei trebuiau să aline durerea ucenicilor pentru ducerea Domnului de la dânsii, prin făgăduința revenirii Lui. „Acest Iisus, care S-a înălțat de la voi la cer, așa va veni, precum L-ați văzut mergând la cer”. Vă pare rău că El se ia de la voi, însă nu vă întristați, El iarăși va veni. Aceasta este întâia pricină a arătării îngerilor.

Pentru a doua pricină, nu mai mică decât prima, îngerul a adăugat: „El S-a înălțat”, adică S-a înălțat, S-a ridicat la cer. Distanța era prea mare și ochii omenești nu puteau să privească trupul ce se înălța până a ajuns la cer. Precum o pasăre, care se ridică la înălțime, se ascunde tot mai mult de ochii noștri, așa și trupul lui Hristos, cu cât mai sus se ridică, cu atât mai mult se depărta de ochii ucenicilor, fiindcă slăbiciunea vederii nu putea să urmărească lungimea distanței. De aceea s-au înfățișat îngerii, spre a încredința pe ucenici despre înălțarea Sa la cer, ca ei să nu creadă că El a fost luat la cer ca Ilie. Ilie a fost luat ca un rob al lui Dumnezeu, iar Iisus ca Domn; Ilie cu o căruță de foc, Iisus a fost luat de un nor, căci și Tatăl, precum zice Isaia, „sade pe nor” (Isaia 19, 1). Ilie, la înălțarea sa, a slobozit cojocul său asupra ucenicului său Elisei; dar Iisus, după ce S-a înălțat, a făcut să se pogoare asupra ucenicilor Săi darurile Harului și a făcut nu numai un prooroc, ci mii de prooroci, care au fost cu mult mai mari și mai slăviți decât Elisei.

Așadar, iubiților, să priveghem și să îndreptăm ochii duhului nostru la a doua venire a Domnului. Apostolul Pavel zice: „Însuși Domnul într-o poruncă, la glasul arhanghelului, Se va pogori din cer, și cei morți întru Hristos vor învia întâi. După aceea, noi cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiți împreună cu ei în nori, întru întâmpinarea Domnului” (I Tesaloniceni 4, 16-17). Însă nu toți. Ascultă ce zice Hristos: „Atunci vor fi două măcinând la moară, una se va lua, alta se va lăsa; în noaptea aceea vor fi doi într-un pat, unul se va lua, altul se va lăsa” (Matei 24, 41; Luca 17, 34). Ce înseamnă aceste vorbe neînțelese? Cele de la moară sunt săracii și chinuiții (la iudeii antici, slujnicele sau roabele erau datoare să macine făină în râșniță), cei din pat sunt bogații, care au și comoditate, și prisosință. Domnul voiește așadar să spună că atât dintre săraci, cât și dintre bogați, numai unii se vor mântui, alții însă vor pieri. Dreptii vor fi răpiți în nori, spre întâmpinarea Domnului, iar păcătoșii vor fi lăsați și dați osândeii.

Când un rege vizitează o cetate, obișnuiesc a ieși înaintea lui cei ce îi sunt favoriți; iar criminalii se țin în cetate, spre a aștepta pedeapsa lor. Tot așa va fi când Domnul va veni la judecată. Vom fi, oare, și noi atunci duși spre întâmpinarea Lui? Ah, eu cunosc păcatele mele și nevrednicia mea!

Deci, să nu se laude bogatul întru bogăția sa și săracul să nu se creadă mizerabil și nenorocit. Mai vârtos fericit, și sigur fericit, și de trei ori fericit este cel care se va arăta vrednic în ziua aceea a ieși întru întâmpinarea Domnului, de ar fi el și cel mai sărac decât toți. Iar noi, păcătoșii, să ne tânguim pe noi înșine, și nu numai să ne tânguim, dar să ne îmbunătățim, să ne schimbăm, pentru ca toți să primim cu vrednicie pe împăratul îngerilor și să putem gusta acea sfântă fericire întru Hristos Domnul nostru, Care fie proslăvit împreună cu Tatăl și cu Duhul Sfânt, în vecii vecilor. Amin.

Hristos Domnul - Lumina Cea Adevărată MAI – 2014

<http://biserica-soborul maicii domnului crestin ortodox.ro>

Revistă Ortodoxă Editată de Parohia „Soborul Maicii Domnului si Sfantul Nicodim de la Tismana”

STR. VASILE GOLDIS NR..1

Din viața parohiei

Hristos Domnul - Lumina Cea Adevărată MAI – 2014

<http://biserica-soborul maicii domnului crestin ortodox.ro>

Revistă Ortodoxă Editată de Parohia „Soborul Maicii Domnului si Sfantul Nicodim de la
Tismana”

STR. VASILE GOLDIS NR..1

